

**KÖD
ELŐTTEM,
KÖD
UTÁNAM**

**VARGA
BENCE**

ÉPPEN A LÁBAMAT FÜRÉSZELTÉK, KINYITOTTAM a szemem a műtőben, és ráeszméltem, hogy az osztályon csupa törpe fekszik. Egy pillanatra térhettem magamhoz a művelet közben, aztán gyorsan vissza is zuhantam a mámoros mélyálomba, de a szorongató felismerés valahogy velem maradt még napokkal később is.

Nem akartam törpe lenni.

Nem mintha ez éppen az én döntésem lett volna; apám, aki vadászpilóta volt, azért vitt be a kórházba, hogy ott embert faragjanak belőlem. Csökönnyösen képtelen volt megbirkózni a gondolattal, hogy egy törpét neveljen fel. Akkoriban éppen a ki tudja hányadik műtétemen voltam túl, és míg anyám viszonylag rendszeresen tiszteletét tette nálam, addig apám csak nagy néha nézett be a kórterembe fejlődésemet kifürkészni. Sosem voltam benne biztos, azért jön-e meglátogatni, mert szánakozik a sorsom felett, vagy

inkább valami különös aggodalom vezérelte, hogy magában végre eldöntse, az életre képes vagyok-e. Azzal tisztában volt, hogy vadászpilóta nem leszek, de mielőtt a tudata ablakán kidobott volna, biztosan tudni akarta, hogy valóban fölös bármi erőfeszítés, és csak egy haszontalan rongydarab leszek a számára, vagy mégis megéri még velem foglalkoznia. Én meg persze semmi mást nem akartam jobban, mint hogy egészséges legyek, és méltó a figyelmére. Törpekórterem volt, ahol feküdtem, és a lábam fűrészelésével éppen azt akarták elérni ezek a derék, fővárosi orvosok, hogy egyszer újra normálisan járjak. Kampókat akasztottak a csontjaimba, és súlyokkal függesztették fel a lábamat. Utólag persze könnyű lenne ráfogni, hogy akkor határoztam el, egyszer óriás leszek, és senki sem fog bántani, de hát mindannyian tudjuk, hogy az élet nem így működik. Mikor ott feküdtem összetöpörödve, a lábamon a nehéz vasak terhével, azon a szörnyű ágyon, csak egy dolgot akartam. Hogy egyszer ez véget érjen. Nem lebegett előttem semmi, nem akartam én mást, csak szaladgálni. Nekem abban az állapotban több dolgom nem volt, mint hogy éljek, lélegezzek, és legfőképp nőjek.

PERSZE, NEM VOLT EZ mindig így. Úgy értem, nem akartam én mindig ennyire lábra állni. Azt mondják, az ember négyéves kora előttről nem emlékezhet sem-

mire, bennem azonban egészen biztosan felsejlik egy érzés hároméves koromból, mégpedig az, hogy nem akarok élni. Nem, nem a fájdalom volt, ami megelégtette velem azt a picurka kis földi létet, hanem a tétlenség. Az, hogy a világból mást nem nagyon látok, csak az ágyamat a gyűrött pokróccal, és a hátamat bizsergető párnám csücskét. Azt persze már csak idősebb koromban tudtam meg, mi végre rendeltettem erre a sorsra. Tüdőgyulladásnak indult, annak a leghétköznapibb, legegyszerűbb betegségnek, aminek nincs ember, aki ne esne áldozatául. Katonaorvos nagyapám, szüleim egyetlen felmenője, akit a család még valamelyest számon tartott, csak legyintett, s priznicet ajánlott, meg sok fekvést. A fekvésre vonatkozó jóslata be is vált, mert a tüdőgyulladásból agyhártyagyulladás, majd a katonai kórházból kilopott, homályos eredetű gyógyszerekkel történő félrekezelésem okán csonthártyagyulladás lett. Tizennégy éves koromig minden évben megműtöttek egyszer; és mivel a lábadozásom hónapokig tartott egy-egy beavatkozás után, szülővárosomtól távol, egy budai kórház udvarán szocializálódtam igazán.

Felnőtteknek fenntartott intézmény volt. Korombeli gyerek egy sem akadt, de azért időnként pajtásokra letem. Mikor már valamelyest képes voltam bicegni, a várópultnál lógtam a nővérekkel. Ica néni, a főnővér, folyosón sántikáltamban olykor váratlanul szorosán magához vont, és fejemet a köpenyéhez si-

mította. A kíváncsiságom persze felülkerekedett, és addig fészkelődtem, míg egy pillantásra meg nem láttam az egyik névtelen irakit, akit éppen behoztak – mintha egy kosárba dobott tehetetlen baromfi lett volna, mindkét karja és mindkét lába hiányzott. Azon a nyáron aztán – nyolcéves lehettem – egy másik arab, Mahmoud lett a legjobb barátom. A testfelülete hetven százaléka égett meg egy iráni bombatámadásban, valahol a sivatagban. A város nevét, ahol született, noha sokszor emlegette, mégsem jegyeztem meg. Ott lábadoztak velem ezek a katonák, és valamiért mindegyik kedvelt – gondolom, az otthon hagyott családjukra emlékeztethettem őket. Mahmoudot már jó ideje kezelték, és bár egészen hihetetlenül eltorzították a sérülései, én mégsem viszolyogtam tőle. Megtanított tobozokkal célba dobálni, hegyeset köpni, arabul káromkodni, és egyszer még – bicegésem ellenére – mókust is kergettünk hosszan s hasztalan a kórház parkjában.

A tizedik műtétem után lehetett, mikor úgy esett, hogy a születésnapom a kórházban ért. Mahmoud akkor már messze járt; azon a nyáron szinte üres, kietlen volt az osztály. Jobb lábamat sántítva-húzva kóricáltam a melegben, mikor az egyik műtősfíú megsajnálta, és azt mondta, ha megígérem, hogy nem rendetlenkedem, szépen megmosom mindenemet, és még a zöld ruhát is magamra erőltetem, ajándékkul bemehetek megnézni egy műtétet. Lelkes fogadkozásom meg-

tette a hatását, és bár a professzor úr helytelenítette az ötletet, azért kötélnek állt a műtősfű rimánkodására. Így bámultam megbűvölve valaki más felnyitott lábát, a lilásvörösén csillogó húst, az érfogó csipeszeket, és vakított el a lámpa ragyogó fényköre, különleges születésnap meglepetésként.

Elérkezett életem tizenharmadik nyara is. A nyár, amikor kiderült, hogy a combcsontom – bár ígéretesen alakult a megelőző tizenkét műtétnek köszönhetően – néhány centivel elmaradt a kívánatos növekedéstől. Így a doktorok fűrészeltek, kampókat akasztottak belé, csavarokat fűrtak, és tekerőket állítottak be. Egy tekerés egy centiméter. Tizenhárom centire volt szükségem. A tizenhárom évem mind egy-egy centinek felelt meg. Csak feküdtem ott, és akkor életemben először igazán más dolgom nem volt, csak nőni. A nyár végére kész is voltam. Az volt az utolsó műtét. Nem lettem törpe.

MIKOR HAZAÉRTEM, APÁM PEZSGŐT bontott. Nem mintha túl sok szüksége lett volna rá – addigra már meglehetősen totálkárosra itta magát. Csak néhány hónapja volt, hogy leszerelték a Néphadseregből, és állást talált magának városunk legnagyobb iparvállalatánál, különleges szaktudásának és megbízhatóságának köszönhetően jókora fizetéssel. Ajándékba távirányítós kisautót, és egy, a kád vizén kecsesen ringatózó kis műanyag

hajót hozott. A húgom a szobájában duzzogott valami apróság miatt, én pedig kissé értetlenül meredtem a kapott játékokra. Azt hiszem, az öreg a kiesett időt szerette volna bepótolni velük. Vagy ki tudja. Mindenesetre elővettem az ütött-kopott *Gazdálkodj okosan!* társasomat, amivel mindig egyedül játszottam a kórházban. A tizenöt év alatt először álltak kötélnek mind a ketten – anyám merengve nevetgélt, miközben apámmal összerakták a panellakást, és megvették a boldog élet elengedhetetlen kellékeit, a vasalót, a galyatetői nyaralást és a Videoton tévét; én pedig boldogan veszítettem.

Mind a ketten állami gondozottak voltak. Bár apám ismerte az apját, a katonaorvost, az anyjáról, aki az apja állítása szerint traktoros volt, semmit sem tudott. Vagy csak nem akart róla beszélni, ki tudja. A nagypapa a sok költözéssel járó katonakarriert választotta, és egyedülálló férfiként nem akarta apámat nyűgként magával cipelni. Anyám semmit sem tudott a szüleiről; egy vonatbalesetről szóltak a legendák, de közelebbit nem akart, s nem is tudott meg soha a felmenőiről. Bár idővel nevelőszülők vették magukhoz, róluk sem mesélt szinte soha. Hihetetlenül hamar, tizenhét évesen ment férjhez apámhoz, az ígéretes repülőtisztthez, gyanítom, azért, hogy minél előbb az önálló élet és a szerető család illúziójába ringathassa magát. Apám a Néphadsereg nőtlenszállóján lakott, amikor megismerkedtek, és anyám könyörgésének hatására

összeköttetései révén valahogy sikerült egy munkásszállón helyet szereznie a menyasszonyának, hogy minél hamarabb elszabadulhasson otthonról. Házasságkötésüket követően nemsokára egy szoba-konyhát béreltek, s végre összeköltözhettek. Jöttem én, a kripli, és nem sok időre rá a húgom, Franciska. Ferenc és Franciska, eddig terjedt a szüleim képzelőereje. Anyám néha mormogott valamit arról, hogy apám nem létező családi hagyományainak engedve választottak nevet, apám meg arról, hogy pusztán az alliteráció kedvéért döntöttek így. Egy biztos – a húgom a távolság okán, meg hogy anyám miattam oly sokat utazott Pestre, nemigen foglalkozott velem, viszont mélyen beette magát a kétség törékeny kis belsejébe, hogy valójában én vagyok a kiválasztott, a különleges elbánásban részesülő elsőszülött, s ő pusztán egyfajta Ferenc-pótlék, magától is boldogulni képes Franciskának született. Apám persze jobban szerette őt – neki nem kellett bizonyítania férfitéren, ő lehetett a kislány. A húgom azonban idővel undorral háritotta el apám minden közeledési kísérletét; hogy lassan tésztássá váló, örökké borostás arcának karistolása, a vizenyős szemek kifejezéstelensége, vagy bőrének állandó acetonos kipárolgása tette őt Franciska szemében kiállhatatlanná, azzal nem törődtem. Nekem ő volt az isten, egy régi, megsárgult fekete-fehér fényképen a MIG ég felé hasító fülkéjébe kapaszkodó, overallos, mosolygó alak.

A családi játszma lassan csordogált, és mialatt összegyűlt a boldog familiáris léthez szükséges minden kellék, én jobb combom friss forradásaira pislogtam; az utolsó fémlemezket már nem vették ki az orvosok. A mai napig a húszban pihen, a csontomhoz nőtt, a részemet képezi immár. Anyám a játék végén kapta a hívást: apám apja, katonaorvos nagyapám jobb-
létre szenderült. Az utolsó szerencsekártyát még felolvasta, aztán félrehívta apámat, és közölte döntését. Másnap beadta a válópert.

HAZUDNÉK, HA AZT ÁLLÍTANÁM, hogy túl fényesre fordultak a dolgok. Apám kiváló keresetéből bort s bútorokat vett; a bútorokból pedig barikádöt emelt a panellakás közepén. Szakszerűen állította fel a dohányzóasztalból, kényelmetlen fotelekből és zsibvásárokon összeszedett vázából álló harcálláspontját, s amikor anyám óvatlanul megjelent a közlekedőfolyosón, igyekezett hozzávágni egy-egy bronz Lenin-arcképpel díszített hamutartót, vagy valami nehezebb kerámiát. Anyám Csehszlovákiában vásárolt ólomkristály poharakkal tromfolt, s míg a húgom szűkülve ücsörgött szobája rabságában, addig én széles vigyorral kúsztam-másztam a fedezékek között. A hadiállapot úgy egy évig tarthatott – apám addigra a pénze jó részét, s józan eszének maradékait is elitta. A barikád néha eltűnt, néha újraépült. Idővel felismerni véltem a velencei

nyaraló bútorait a romok között, s ekképpen bizonyosságot nyertem: kocsmapulton cserélt gazdát az építmény, s így az általam amúgy is csak meséből ismert felhőtlen tavi nyaralásoknak befellegzett. A válóper végül vagyonmegosztással zárult. Apám nagy nehezen egy garzont vásárolt, majd elunva, hogy ruháit maga sikálja a zuhanyzóban, egy munkásszálóra vackolt be. Kérdésekre, hogy miért nem adja ki a csöppnyi, utolsó, birtokában maradt lakhelyet, vicсорogva azt válaszolta, hogy akkor elvinné a bevétel felét anyám. Azt hiszem, az volt az utolsó pillanat, amikor még közepesen épen beszéltem hozzá. Privilegizált helyzetét a gyárban gyorsan elvesztette, s nemsokára leszázalékolt rokkantnyugdíjasként folytatta életét.

Nem bántott a dolog, addigra már azon járt az eszem, hogy a tizenöt centimhez hogyan nőhetnék fel igazán.

Merthogy akkor kezdődött el az életem.

FELPATTINTOTTAM A ZANTREXES FIOLA FEDELÉT, és bekaptam két szemet. Egy kicsit erősödött a kézremegésem, úgyhogy lenyeltem kettőt hozzá az otthoni pirulákból, amiket útravalónak hoztam. Ez a kombináció meghozta a várt hatást. Különös tudatállapot volt; valahogy élesen és tisztán láttam magam körül a tárgyak körvonalait, minden világosnak és érthetőnek, mi több, kiszámíthatónak tűnt. Szinte rögtön elmúlt az éhségem, még a határnál vett tábla csokoládéból maradt egyetlen kockát is alig bírtam a számba erőltetni, annyira nem kívántam. A szőlőcukor zacskója érintetlenül hevert mellettem az anyósülésen. Szomjas sem voltam, és persze kipattant a szemem rögtön, a fáradtságnak nyoma sem maradt. Kiropogtattam az ujjperceimet, csináltam egy-két fejkörzést, aztán elfordítottam a slusszkulcsot, és lassan kikormányoztam az autót a kamionos pihenőből. Még meglehetősen sok volt hátra az útból.

Éreztem, hogy kezdenek kicsúszni kicsit az események a kezem közül. Persze tudtam, hogy egyelőre mindent kontrollálok, de valahol a tudatom mélyén az is ott lapangott, hogy lassan mérhetetlenül elpofátlanodom. Venlo óta tesztelgettem magam, hogyan reagálok. Már ez az előbbi húzásom – kicsit későn vettem észre a parkolóba vezető kihajtót, ezért egy satufékezés után nekiálltam pár száz métert tolatni az autópályán – is olyan volt, ami meglehetősen nagy baromságnak tűnt, még önmagam számára is. Mégis, ott ficánkolt bennem a kisördög, hogy tegyem csak próbára a világ türelmét.

Nem ez volt az első eset, hogy kockáztattam. Fel kellett már dobni az asztalra az összes kártyalapomat korábban is. Két úttal korábban, mikor Passau után valamivel beállt eléem a rendőrautó, engedelmesen belásítottam a FOLLOW ME feliratú fényt villantó kocsi mögé, követtem a lehajtóig, majd a parkolóba behajtó zsarukat hirtelen kanyarral kikerülve a gázra léptem, és szélesebben elhúztam az orruk előtt. Keményen tapostam a pedált, bár számomra tökéletesen érthetetlen okokból a jaggellők nem iramodtak utánam. Csak Ausztriába érve hittem el, hogy valami hihetetlen szerencse folytán ezt most megúsztam. Persze józanul belegendolva az égvilágon semmi szükség nem volt erre a manőverre. Ha megállítanak, mit találnak nálam? Alkoholt nem iszom, a szőlőcukor meg nem büntetendő. Akkor mi szükség volt erre a cirkuszra? Nem tudom. Teszteltem magam, pánikolok-e, vagy meg tudom csinálni. Az is lehet, hogy

a Zantrex meg a hazai tabletták olyan magabiztossággal töltöttek el, hogy félistennek éreztem magam. Az is, hogy csak átgondolatlan felvágás volt. Mi értelme? Elmesélni úgysem fogom senkinek.

De most, ezen az úton mintha különösképpen ki akartam volna húzni a gyufát. Bizsergett bennem a kisördög. Még Rotterdamból kifelé jövet kényelmesen odakormányoztam a kocsit a járda szélén ácsorgó holland rendőrökhöz, és az anyósülésen hanyagul áthajolva, az ablakot letekerve kértem tőlük útbaigazítást. Udvariasan szoltak, hogy az övet csatoljam be, én pedig felvilágosításukat megköszönve, nagy gázzal indultam tovább, pont az ellentétes irányba, mint amit ők tanácsoltak.

Mi szükség volt erre, Feri? Túl azon, hogy az ember mindig szívesen csiklandozza kicsit a fakabátok önérzetét. Nem mintha különösképpen komoly érzelmeket váltottak volna ki belőlem úgy általában – a legtöbbjét jóra való marhának tartottam, akiknek pont annyi eszük volt csak, hogy magukra húzzák a mundért, aztán jól-rosszul eltartsák a családot valahogy. Némelyikkel még cimboráltam is az edzőteremben, az egyiktől kaptam egy fekete POLICE feliratú pólót, onnantól kezdve mindig abban nyomtam fekve, szélesen vigyorogva. Utálni azért nem utáltam őket, persze nyilván életre szóló barátságok sem köttettek köztem és a testület derék tagjai között.

Néhány üres óra következett, ami alatt egykedvűen ültem a volán mögött, és az autórádióra kötött zenelejátszóból szóló prelűd ütemeire doboltam ujjaimmal

a kormányon. Az eső is egyhangúan szitált, az ablaktörlő ütemesen verte le a vizet a szélvédőről. A gumi egyet sem nyikkant az úvegen, mindig ügyeltem arra, hogy tökéletes állapotban legyen a kocsi, ha hosszabb útra indulok, és ez a megkülönböztetett figyelem kijárt a legapróbb alkatrészeknek, így az ablaktörlőlapátoknak is. Bár a figyelmem az útra, a forgalomra, a sávokra összpontosult, a sokszor bejárt útvonal kialakította rutin okán mégis ezerfelé csapongott, körbeölelte a kocsit, a tájat, a magam mögött hagyott hegyeket és völgyeket. A tablettáktól valahogy úgy éreztem, része vagyok az univerzumnak, de egyben érzékelem is azt, annak minden egyes kis rezdülését. Értem a mozgatórugóit, a szabályait, és otthonosan mozgok a labirintusaiban. Nemcsak autót vezettem, de szabadon lebegtem is körülötte, láttam, mi következik, és mi az, amit már elhagytam.

Lassan közeledett a határ, így lassítottam, és tekintetemmel keresni kezdtem a külső sávban valami alkalmasnak tűnő, lomha járású autót. Néhány kilométeren belül rá is akadtam. Egy meglehetősen lerobbant állapotban vánszorgó, bolgár rendszámú öreg málhás Mercedes képében tűnt föl álmaim járgánya. Két tagbaszakadt, kopott műbörkabátot viselő férfi ült az első üléseken, a hátsóra mindenféle holmi, rongyok, zsákok, csomagok voltak felhalmozva, kaotikus rendetlenségben. A kocsi utasai rezzenéstelen tekintettel meredtek előre, a Merci lámpája által bevilágított szitáló esőbe, és a nedves aszfaltra, a sávelválasztó csíkok hipnotikus egymásutánjába. In-

dexeltem, és besoroltam mögéjük. Kicsit nehezemre esett azzal a csigatempóval haladni, amivel ők közlekedtek, de erőt vettem magamon. Az ujjaim megmarkolták a kormányt, macskaként begörbítve a hátam nyújtózkodtam egyet, ásítottam, aztán kicsit letekertem az ablakot némi friss levegőért.

A határállomás kivilágított épületéhez érve minden úgy ment, ahogyan számítottam rá. Hajnali fél kettő, álmos, ténfergő vámosok. Vigasztalanul doboló eső az átkelő acélszerkezetű tetején. A bolgár kocsi azonnal félreterelik tételes átvizsgálásra, a fehérre fényezett, céglogós, területi képviselő alá való kombi Astrát a szélvédőn bebámulva az ujjak egy könnyű mozdulatával továbbengedik. Lassan gördültem vissza az autópályára.

Már csaknem a felhajtóhoz értem, amikor valami szokatlan dologra lettem figyelmes. A sötétben a koci fényszórói egy útszéli, bokros részbe parkolt fehér Golfot világítottak meg. Karosszériján csillogott az eső. Túl a különös tényen, hogy hajnalban miért parkolt volna bárki is a határtól néhány tíz méterre a bokrok közé, még jobban felkeltette a figyelmem a Golf vezető oldali, a szemerkélő eső ellenére is nyitott ajtaja. A belső világítás gyér fényében alig látszottak a bent ülők, egy középkorú férfi, és mellette egy bubifrizurás, szintén középkorú nő. Egy pillanatra valami furcsa nyugtalanság költözött belém, ahogy a szemem sarkából végigmértem őket. A pár, mintha csak vezényszóra tenné, hirtelen átölelte egymást, és csókolózni kezdtek; a férfi keze tapogatózva nyúlt az

ajtóhoz, és a könyöklőnél fogva magukra rántotta azt. Az egész jelenet csak néhány másodpercig tartott, az ajtó záródásával a benti fény kialudt, én pedig előrefordítottam a tekintetem, és hirtelen felgyorsítva felhajtottam a pályára.

A tabletták hatása kezdett elmúlni, hihetetlen magabiztosságom immáron a múlté volt. A látványon töprengve hajtottam a zivatarban, magamban azon morfondírozva, vajon miért nem talált ez a párocska magának jobb helyet az esti hancúrozáshoz. Valahogy túl hirtelen, szinte gépiesen ölelték át egymást, pont akkor, amikor fehér Astrám fényszórójának kévéje befogta őket. Megrendezettnek tűnt az egész gesztus. Már nem voltam benne biztos, hogy a szervezetemben lassan végleg felszívódó anyagok játszanak az elmémmel különös játékot, vagy valóban gyanúra okot adó volt a jelenség. Mindenesetre töprengésemet egy hevesen morgó hang, gyomrom korgása szakította félbe. Menetrendszerűen, ahogyan terveztem. Győr környékére érve kellett hogy elfogjon az éhség, eddig is így volt, minden egyes útnál. Ekkorra kezdi a testem követelni a maga jussát, az ezer-párszáz kilométer és sok óra koncentráció után ekkor figyelmeztet, hogy mostanra már valódi energiaforrásra van szüksége.

Lekanyarodtam az autópályáról, és a sebességhatárokra gondosan ügyelve, komótosan hajtottam az útszéli autós csárdához, amely, ahogy mindig, csiricsaré piros fényekkel várta e hajnali órán is a betérőket. Leparkoltam, és beléptem a nyikorgó faajtón. Odabent egy pénznyerő

automata csörgése és enyhén savanykás sörszag fogadott. A rusztikusnak szánt, valójában ormótlan asztalokat cigarettaparázzsal itt-ott kiegészített, egykor jobb napokat látott kockás abroszok borították. Köszöntem, tekintetemet végigjártam a bentieken, a pultnál ücsörgő melegítőruhás kamionoson, a játéképítész tetejére készített aprót markolószó, láncdobányzó, ázott tréningruhás nyomorulton, és a pulton unottan könyöklő pultosnőn, aztán letelepedtem az egyik sarokba. Rendelésekre nemsokára egy kis fonott kosár szikkadt kenyér került elém, pont olyan kockás textilbe hajtogatva, mint amilyenek az abroszok voltak. Gondolom, egyvégtében készülhetett a berendezés ehhez az álmos falatozóhoz. Amíg a babgulyásom melegítették a pult mögötti, westernekből ismert szárnyas ajtókat rejtette konyhában, hangos kondérkongatások és némi káromkodás kíséretében, előhalásztam egy szelet kenyeret a kosárból, és ahogy apámtól láttam fénykorában, komótosan megsóztam, megborsoztam, majd meghintettem némi pirospaprikával, és eszegetni kezdtem. A csöndet csak a játéképítész kattogása és csilingelése törte meg néha, és a pultosnő halk duruzsolása a kamionossal. Piros, lepattogzott szélű zománcozott kis bográcsban került elém a sűrű, tűzforró leves. Mellé fonnyadt, itt-ott már száraz zöldpaprika-karikák érkeztek, meg az obligát, kicsiny mázas cserépbe olajos kátrányként ragadt erőspista, a közepébe állított, sok tapintó ujjtól zsíros, apró barna fakanállal. Szedtem néhány merésnyit tányéromba a gőzölgő, szinte még bugyogva forró levesből,

belekotortam a kopott, pléhből hajlított evőeszközzel, és a számhoz emeltem a kanalat.

Ekkor hirtelen kitárult az ajtó, és két fölöttébb különös figura lépett be rajta. Egy férfi és egy nő, látszatra korombeliek, úgy a harmincas éveik elejére tippeltem őket. Mintha csak a főváros valamelyik divatos szórakozóhelyéről léptek volna át egyetlen óriás szökkenéssel, de mégis valami kívülállást sugárzó eleganciával ide. Annyira meglepődtem a két jövevényen, hogy hirtelen nagyot kortyolva nyeltem le az izzóan forró levest, és egy-két lávaköként lángoló krumplidarabot. A kintől összerándult az arcom, szemeim csíkká préselődtek, a nyelvem és a torkom összerándult a borzalmas hőitől. A férfi gyorsan végigmérte a kietlen csárdát, aztán a páros a pulthoz lépett, és félhangosan kávéért rendelték.

Nem volt persze éppenséggel lehetetlen, hogy ezek valahogy pont az éjszaka közepén keveredjenek ide, és némi frissítővel élénkítsék magukat, de korábbi útjaim során a törzsvendégekből, pókhálós falakból és porlepte pirospaprika-füzérekéből képzett, szokott díszleten kívül ebbe a csárdába túl gyakran nem érkeztek idegenek. Ezek meg tényleg úgy néztek ki, mintha valami titokzatos téridőugrással termettek volna a helyiségben. A férfi félhosszú, szökített hajával és bronzbarna bőrével, nyakában viselt bőrszalagjaival, kisportolt felsőtestén feszülő élénk színű, mintás kapucnis pólójával ausztrál szőröfösré emlékeztetett, a nőn meg – legalább annyira oda nem illő módon – az éppen aktuális fővárosi divatot követve

könnyű, pántos ruha és méregdrága amerikai dizájner edzőcipő volt. Mintha csak a Klauzál tér valamelyik kocsmájából kászálódtak volna elő, hogy bekapjanak egy pizzaszzeletet útközben hazafelé. Nagyon nem passzoltak ebbe a hajnali Győr környéki miliőbe. Erről persze az is eszembe jutott, hogy a zsaruknak mennyire idegesítő, bántó módon nincs sem ideje, sem pénze arra, hogy akár csak a legcsekélyebb stílusérzékre is szert tegyenek, így átsuhant rajtam a gyanú, hogy ez a fajta, a környezetből élesen kirívó viselet arról árulkodik, a Belügy küldte felém ezt a valószerűtlen párost.

Megvakartam az állam, aztán a következő falatot már gondosan fűjva, hűtve emeltem a számhoz. A jövővények megkapták a kávéjukat, és nicsak, nyomban ki is fizették. Ez már komoly aggodalomra adott okot. Hajnalban az elcsigázott ember ráérős – komótosan kortyolja kávéját, és cseveg a barátnőjével. Egy dolgot biztosan nem tesz, semmiképp sem készül arra, hogy esetleg gyorsan kellene távoznia, így nem várhat a cechre. Kezdtem magam igazán kényelmetlenül érezni.

Eszembe jutott az öregúr, akit a városszéli tónál kószáltamban szoktam látni. Valami erőmű hűtőtava volt az, egy nyeszlett, pár elkeseredett horgászból álló egyesületke telepedett rá, próbálták a tó körüli kapirgálással meg az évente beszedett ötezer forintos tagdíjjal valahogy a boldogságukat megváltani. Ismer mindenki ilyet, minden magyar városka környékén van pár jótét lélek, akik télen foszló mackónadrágjaikban meg a hon-

védsegtől levetett ezeréves gyakorlóikban morzsolják kérés tenyerükben a kukoricaszemeket, és várják a csodát, a jobb idők beköszöntét, egy kevésbé házsártos napot, mikor nem ordibálással fogadják őket otthon a három vacak keszegükkel, hogy most összepikkelyezik itt az egész miskulanciát. Nem fogott már jó ideje ott senki semmit, és kifundálták, hogy valami tengeri szörnyeteg méretűre nőtt harcsa garázdálkodhat a tóban. Egyesek a nádcso-mók melletti forgóknál vélték tudni a vízi ellenség lakhelyét, pedig a gyenge hozam oka szerintem pusztán csak abban állt, hogy nem volt elég pénzük rendesen halat telepíteni. Mindenesetre kitűztek valami rettentő komoly vérdíjat, talán tízezer forintot meg egy év tagdíjmentességet a feltételezett sűrke óriás lapos, sunyi fejére. Az öreg meg ott ült, naphosszat, télen, nyáron, hóban, fagyban, esőben, kánikulában, hol valami öreg csónakból kutytyogtatva, hol a partról gerincüknél megtűzött keszegeket a tóba suhintva, és várt, hogy majd kifogja a szerencséjét. Ő fogja az aranyhalat, mint Tersánszky Pityuja. Kérdeztem néha, arra jártamban, hogy mégis miben hisz, mitől lesz meg az a nagy hal. Kiülöm, mondogatta az öreg, kiülöm. A harcsát, azt ki köll ülni.

Na, akkor most kiüllek én is benneteket, gondoltam. Végül is időm az aztán volt. Isznak egy gyors kávé, és már mennek is tovább. Elvégre kifizették a rendelésnél.

De ezek nem mozdultak.

Ücsörögtek a bárpulnál, majd az egyik asztalhoz telepedtek. Meghitten diskuráltak, a nő néha felkuncogott,

a férfi bizonyára roppant csintalan dolgokat sugdoshatott a fülébe. Egy nyamvadt kávé mellett. Közben néha gyors, fürkésző pillantásokat vetettek az irányomba, legalábbis nekem úgy tűnt.

A levesem fogyaszthatóvá hűlt, aztán egy fokkal annál hidegebbre. Mindenesetre komótosan kanalaztam. Ennél inyenőbb módon, falatról falatra haladva, minden egyes babszemet, gerslit, túlfőtt krumplit és avas füstölt-húsdarabkát külön-külön kóstolgatva ember levest még nem csócsált ennyire. Lassan a kenyereskosár is kiürült, a morzsák is elfogytak belőle. Eltelt egy óra, aztán másfél lett belőle. A játékgépes feladta reménytelen küzdelmét a széleseben pörgő csengő barackokkal, elkészönt, és hazaindult. A szikkadt kenyér és a lenyelt gerslik mintha csak nem távoztak volna le a gyomrom felé, megégetett torkomban lassan duzzadó szorongásgombóccá álltak össze. Eltoltam magamtól a tányért, és az agyam egyre örültebben kezdett zakatolni. Hogy kéne kicselezni őket? Most már egészen biztos voltam abban, hogy én vagyok a kiszemelt célpont. Ebből a csávából nem szabadulok. Az ajkamba haraptam, aztán lehajtott fejjel kioldalogtam a mosdóba. Törött járólapokon tapodott a cipőm, a piszoárokból földre csepegő víz sáros, iszamos, hűgyszagú bevonatot képezett a padlón. Körbenéztem, van-e valahol ablak, ahol esetleg kimászva eltűnhetnék a sötétben. A csárda a rendszerváltást követő turbulens társadalmi folyamatokra minden bizonnyal rendkívül érzékeny tervezője azonban csak szűk szellőzőablakokat

*engedett a plafon alá beépíteni, nehogy egy-egy pénzsű-
kébe keveredett kamionos netán fizetség nélkül oldjon
kereket a falatozóból.*

*Csalódottan léptem vissza a vendéglő terébe, ahol
gyors körbepillantás után megkönnyebbülten nyugtáz-
tam, hogy a különös páros felszívódott.*

*Fizettem, és az ajtóból visszafordulva még egyszer
gyorsan körbepásztáztam tekintetemmel a helyiségen, de
az égvilágon semmi gyanúsat nem voltam képes felfedez-
ni. A kocsihoz léptem, és az ülésbe fészkelve magam be-
izzítottam a dízelmotort. Az eső elállt, a kerekek halkan
surranna gurultak az aszfalton, ahogy a vizet felkapva
a sárhányónak verték a kövér, saras cseppeket. Visszana-
vigáltam az autópályára, és miközben fél kézzel kormá-
nyoztam, a kesztyűtartóból egy energiaital dobozát igye-
keztem kitapogatni, majd kihalásztam a fémhengert, fél
kézzel felpattintottam, és nagyot kortyoltam a fémcső
löttyből. A szénsav pattogását alig éreztem leforrázott
nyelvemen. Egy eseménytelen órán át vezettem tovább,
hazafelé. Aztán épp amikor a megfelelő elágazásnál egy
fáradt kanyarral letértem a pályáról a városunk felé ve-
zető autóútra, a visszapillantóban tükröződő sötét, kiet-
len éjszakában váratlanul két vakító fényszóró tűnt fel.
Kicsit felhangosítottam a zenét, és a gázra léptem. A ko-
csi tisztas követési távolságot tartva ugyan, de mégis ér-
zékelhetően a nyomomba eredt. Egy pillanatra levettem
a lábam a gázpedálról, és kissé lehúzódtam jobbra, vár-
va, hogy majd kielőz. A mögöttem haladó autó azonban*